

הילה להב

אפשר להניח לציפורים

לא חשובה היכולת

לא כלן שרות, ולא תמיד
הן עומדות ביפן. אמנם
יש שחיהן קצרים כרי נשימה
והזמן לא טורח לבלות את
פלוּמָתן.

בקשת כמותן
בחלונך אבל אני ראיתי
שכמותן אלמות
צולעות על
מדרכה, ברחוב תחת
ביתך, שם אין צופה החלון

ואתה: גם אם כל רכושך שירים
את אמללה, אבל אני
ראיתי
רחוק מהשג המבט מעופה
של צפור דלה.

ושמעתי בזה קול
אבוד ובפיך לא לעה
מלה: אמרתי לך
שראיתי במעופה
צפור

וְאֲנִי אוֹמֶרֶת שְׁלֹא הִיְתָה
לָהּ אֶפְלוּ שְׂרִיקָה תַּחַת כְּנָפֶיהָ

וּבִגְוֹ הַזְּקוּף הָזֶה תָּמִיד
צָפוֹר עָרוּפָה, מָה

אֶתָּה יוֹדֵעַ, שְׁצַפוּרִים
בְּנוֹת-בְּלִי-בֵּית שְׁרוֹת תָּמִיד
בְּחִלּוֹנָהּ, שֶׁהֲרִגְלָתָ לְהַסּוֹת
בְּשִׁירָן אֶת קוֹלָהּ, אֶתָּה רוֹאֶה תָּמִיד
עַד לְהַשֵּׁג הַחֲלוֹן אֶת הָרְחוֹב
וְאֶתָּה חוֹסֵךְ בְּכָל מְלָה. וְאֲנִי
רְחוֹק מִהַשֵּׁג הַמִּבְטָר רְאִיתִיהָ
בְּעֵנֶיהָ, וְשָׁלַד הַגּוֹזֵל הִמָּת תַּחַת
כְּנָפֶיהָ, וְאֲנִי אוֹמֶרֶת לָךְ שְׁלֹא חֲשׂוּבָה
הִיכָלֶת לְשִׁיר
אֶתָּה שִׁישׁ לָךְ תָּמִיד אֶת הָרָצוֹן

אפשר להניח

אֶפְשָׁר לְהַנִּיחַ לָהֶן עֲכָשׁוּ
לְצַפוּרִים. אֵלֶּא שֶׁהִכָּל יוֹדְעִים
שֶׁאֲנִי אֲסוּרָה בַּגִּפִּים הַמְקַרְקָעִים הַלָּלוּ
וְאֲנִי צְרִיכָה לְשִׁתִּי צַפּוּרִים לְפָחוֹת
שֶׁתִּדְּבַרְנָה בְּטוֹבָתִי, הָאֲחַת סוֹפְרֵן קוֹלוֹרִטוּרָה
שָׂרָה מַעֲבֵר לְהַכָּרָה וְהַשְׁנִיָּה בַּעֲצָמוֹת
חֲלוּלוֹת קִלּוֹת עֲכָשׁוּ אֲנִי אוֹמֶרֶת בְּלֵב שָׁלֵם
שְׁלֹא חֲשׂוּבָה הִיכָלֶת, אֲנִי שֶׁרְצִיתִי

עֲכָשׁוּ אִי אֶפְשָׁר לְהַשְׁתִּיק אֶת הַצָּפוֹר
אֲסוּר לְהַנִּיחַ לָהּ שֶׁתּוֹסִיף לְרַצּוֹת

חודש

חדש שלם של בגידות, וזה השיר האחרון
בהחלט לצפור הזאת. זה צרך טבעי
לבגד כשעצמותיך חלולות. לא חשבתי
להבגר. אלא שבאותה העת היה לי קול
צלול כל כך, שהשירים נבטו בו כבראי.

בראשית הייתי אלמת.

לא היו לי עצמות קלות, ולא היה לי קול
ומהגוף המקרקע והכבד הזה צריכה הייתי
לעמל ולבודד צלילים ששכחתי מה משמעותם

השיר הזה בנוי פרוטות,
אטומי-גפים ששנתי את סדרם.
יתכן שפרושו שאני עומדת יציב
על רגלי, ככל שאפשר לזהותן

ואם לקחתי אדם ועשיתי צפור
הרי שבקשתי לשיר וידי ככל
שאפשר לזהותן מעידות בי שיתכן
שרציתי או אולי רק נבצר ממני
במדה כזאת שהייתי מכרחה לנסות